

καλλωπιστικοῦ φυτοῦ Φολέγ. η) Τὸ φυτὸν Φλόμος ἢ θάψος (*Verbascum thapsus*) τῆς οἰκογ. τῶν Γρομφαδιδῶν ἢ Χοιραδιδῶν (*Scrofulariaceae*) Λεξ. Περβ. Δημητρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἡπ. (Μαργαρ.) Σκόπ.

γλωσσάδικος ἐπίθ. Ἄνδρ. Οὐδ. γλωσσάδικο Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άδικος.

Αὐθάδης, προπετής: Φύε, γλωσσάδικο παιδί!

γλωσσάκα ἡ, Πόντ. (Ἄμισ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άκα.

Πιθαν. ὁ ἰχθὺς Γλῶσσα ἢ κοινή (*Solea vulgaris*) τῆς οἰκογ. τῶν Πλευρονηκτιδῶν (*Pleuronectidae*), ὁ βούγλωσσος τῶν ἀρχαίων. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ὦ σ σ α 9.

γλωσσάκι τό, σύνθηθ. γλουσσάκ' Θεσσ. (Δομοκ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άκι.

1) Μικρὰ γλῶσσα σύνθηθ.: Ἀνοιξε τὸ στόμα του κ' εἶδα τὸ γλωσσάκι του Πελοπν. (Γαργαλ.) Συνών. γ λ ὦ σ σ α ρ άκι, γ λ ὦ σ σ ί δ α 1, γ λ ὦ σ σ ί δ ι 1, γ λ ὦ σ σ ί τ σ α 1, γ λ ὦ σ σ ί τ σ ι 1, γ λ ὦ σ σ ό π ο υ λ ο 1, γ λ ὦ σ σ ο ύ λ α. 2) Ἡ σταφυλὴ τῆς στοματικῆς κοιλότητος Ἴων. (Καραμπ. κ.ά.) 3) Ὁ ἰχθὺς γ λ ὦ σ σ α εἰς μικρὰν ἀνάπτυξιν Ἑρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Νάξ. Παξ.: Δὲν ἔπιακες οὔτε ἓνα γλωσσάκι γιὰ φαί. Ἑρεικ. Συνών. γ λ ὦ σ σ ι ν α, ἀντίθ. γ λ ὦ σ σ ά ρ α 3. 4) φυτὸν Σεραπιάς ἢ γλῶσσα (*Serapias lingua*) τῆς οἰκογ. τῶν Ὀρχιδιδῶν (*Orchidaceae*) Χελδρ. - Μηλιαρ., Δημ. ὄνομ. φυτ., 89. Συνών. γ λ ὦ σ σ ά ρ ι 2, σ ε ρ ν ι κ ο β ό τ α ν ο, σ ε ρ ν ι κ ο χ ο ρ τ ο. 5) Τὸ πλήκτρον κώδωνος Δ. Βουτυρ., Τριανταδ. διηγ., 106: Κάπριο ἀπὸ τὰ μεγάλα παιδιὰ πάνω 'ς τὴν ἔδρα κρατοῦσε τὸ γλωσσάκι τοῦ κονδουνιοῦ καὶ τὸ χτυποῦσε ρυθμικά. Συνών. γ λ ὦ σ σ α 8γ, γ λ ὦ σ σ ί δ α 2, γ λ ὦ σ σ ί δ ι 3β. 6) Συνήθ. κατὰ πληθ., γλωσσοειδῆ ποικίλματα εἰς τὰ ἄκρα γυναικείων φορεμάτων Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. Συνών. γ λ ὦ σ σ α κ α πέ τ α.

γλωσσάρα ἡ, σύνθηθ. γλουσσάρα βόρ. ἰδιώμ. γρουσσάρα Τσακων. (Μέλαν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρα.

1) Σκωπτικῶς, ἡ μεγάλη γλῶσσα σύνθηθ. καὶ Τσακων. (Μέλαν.): Ὁ Νικόλας ὁ Τζανῆς ἔχει μιὰ γλωσσάρα τέλεια μεγάλη (τέλεια = πολὺ) Ἑρεικ. Ἐχει μιὰ γλωσσάρα σὰν παπούτσι (ἐπὶ προπετοῦς καὶ αὐθάδους καὶ ὑβριστοῦ) Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἐχει μιὰ γλωσσάρα αὐτὸς ποὺ σὲ κάνει σκουπίδια (= σὲ ἐξευτελίζει· ἐπὶ ὑβριστοῦ) Πελοπν. (Δίβρ.) Ἐκιοὺ μάζου τὰ γρουσσάρα ντι (ἐσὺ μάζεψε τὴ γλωσσάρα σου) Μέλαν. Ἀνοιξε μιὰ γλωσσάρα ἢ κοδοσέρβα τσ' ἔσταζε τὸ στόμα της φαρμάτσι (κοδοσέρβα = ἔχιδνα καὶ μεταφ. κακεντρεχὲς γυναικία) Πελοπν. (Ξεχώρ.) || Φρ. Χόρτασι τ' γλουσσάρα τ' (ἐκορέσθη ὑβρίζων) Σαμ. 2) Ὁ ἰχθὺς γλῶσσα εἰς μεγάλην ἀνάπτυξιν Ἑρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Παξ.: Τέτριά γλωσσάρα δὲ δὴν ἔφαγα τόσο νόστιμη 'ς τὴν ἀπαδοχή τοῦ κόσμου (= οὐδέποτε) Ἑρεικ. Συνών. γ λ ὦ σ σ α ρ ο ς 2.

γλωσσαράκι τό, πολλαχ. γλωσσαράκι Κρήτ. (Ἐπάνω Χωρ. Πεδιάδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ὦ σ σ ά ρ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άκι.

Γ λ ὦ σ σ ά κ ι 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ὡ, ἀνάθεμά το τὸ γλωσσαράκι τζης! Ἡφαγέ μου τ' ἀφχιά (ἐπὶ φωνασκοῦντος καὶ πολυλόγου ἀτόμου) Ἐπάνω χωρ. || Ἄσμ.

Τὸ πρῶτο τζη σκουτελικὸ ἦταν τὸ τζιγεράκι, τὸ δεύτερο σκουτελικὸ ἦταν τὸ γλωσσαράκι Πεδιάδ.

Πρώτη βουκιά ποὺ τσίτωσε ἦτονε ἀπὸ σκωτάκι κ' ἡ παραδευτερώτερη ἦτο τὸ γλωσσαράκι (τσίτωσε = κάρφωσε μὲ τὸ πιρουνί) Κρήτ.

Τὸ γλωσσαράκι μίλησε μέσα ἀπὸ τὸ πιάτο αὐτόθ.

γλωσσαράς ἐπίθ. Εὔβ. (Ὀρ.) Κρήτ. (Ρέθυμν. κ.ά.)

Μέγαρ. κ.ά. — Λεξ. Λάουνδ. Πρω. γλουσσαράς Θράκ. (Αἶν. κ.ά.) γλωσσαράς Πελοπν. (Πλάτ.) Θηλ. γλωσσαροῦ Κρήτ. (Ρέθυμν. κ.ά.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ὦ σ σ ά ρ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άς.

1) Γ λ ὦ σ σ ά ς 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. Συνών. γ λ ὦ σ σ ά ρ η ς, γ λ ὦ σ σ ά ς 1, γ λ ὦ σ σ έ α ς 1, γ λ ὦ σ σ ι ά ρ η ς, σ τ ο μ ά ς. 2) Τὸ πτηνὸν Ἰνγξ ἢ στρεπτή (*Iynx torquilla*) τῆς οἰκογ. τῶν Δρυοκολαπτιδῶν (*Picidae*) Κάρπ. Κρήτ. Μῆλ. Πελοπν. (Καρδαμ. Λεῦκτρ. Ξεχώρ. Σαηδόν.) Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ὦ σ σ ά ς 3.

γλωσσάρης ἐπίθ. Θήρ. Πόντ. (Οἶν.) Θηλ. γλωσσάρα Πόντ. (Οἶν.) γλωσσαρία Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) Οὐδ. γλωσσαρίκο Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρης.

Γ λ ὦ σ σ ά ς 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γλωσσάρι τό, Πελοπν. (Φιγάλ. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ. Δ. Καββάδ., Βοταν. φυτολ. λεξ. 8,3595.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρι.

1) Τὸ ἐσωτερικὸν αἰωρούμενον μεταλλικὸν ἐξάρτημα κώδωνος ἢ ἐκκλησιαστικοῦ σημάντρου Πελοπν. (Φιγάλ.) 2) Τὸ φυτὸν Σεραπιάς ἢ γλῶσσα (*Serapias lingua*) τῆς οἰκογ. τῶν Ὀρχιδιδῶν (*Orchidaceae*) Δ. Καββάδ., ἐνθ' ἄν. Συνών. γ λ ὦ σ σ ά κ ι 4, σ ε ρ ν ι κ ο β ό τ α ν ο, σ ε ρ ν ι κ ό χ ο ρ τ ο.

γλώσσαρος ὁ, Ἑρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. Πελοπν. (Γαργαλ.)

1) Ἡ μεγάλη γλῶσσα Πελοπν. (Γαργαλ.) 2) Ὁ ἰχθὺς γλῶσσα εἰς μεγάλην ἀνάπτυξιν Ἑρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Παξ.: Τί γλώσσαρος ἦτανε κι αὐτός! Ἑρεικ. Αὐτὸς ὁ γλώσσαρος εἶναι γέροδας καὶ τὸ κριάς του σκληρὸ σὰν τσαρούχι αὐτόθ.

γλωσσάρω Μῆλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ὦ σ σ α.

Μεταφ., αὐθαδιάζω: Ὁ Δημήτρης γλωσσαῖρε, πετᾷ πέτρες καὶ σπᾷ τζάμια. Ἡ Μαρουσὼ ὄχι μονάχα βήγεται 'ς τσι κουβέδες τῷ μεγάλῳ, μὰ γλωσσάζει κιόλας (βήγεται 'ς τσι κουβέδες = ἀναμειγνύεται εἰς τὰς συζητήσεις). Συνών. γ λ ὦ σ σ ο κ ο π α ν ὼ 5.

